

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**D. Henrici || Svsonis Viri Sanctita-||te, Ervditione Et
Mi-||racvlis Clari, Opera**

Seuse, Heinrich

Coloniae, 1615

Vbi sit Deus. Capvt XVIII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38029

vnde id accideret, intus ei respondit Deus: Et
 vt tu miseram illam miserè afflictam, conso-
 lationis expertem à te repulisti, ita etiam ego
 Diuinam abs te consolationem subduxi. Ille
 medullitus ingemiscens, pectusquetundens, re-
 pentè ad portam properauit: vbi cum femi-
 nam non inuenisset, malè se habuit. Ostracis
 autem vndiq; cursitans, fentem eam inuenit,
 iussitq; ad portam redire. Quam venientem Mi-
 nister placidus excepit, eiusq; mœrore contra-
 ctum animum blanda consolatione erexit. De-
 inde ab ea recedens, ad sacellum redijt, ac eodè
 momento benigniss. Deus cum sua consola-
 tione redijt, vt ante fuerat. Posthæc Virgo sic lo-
 cuta est: Facile ille afflictiones tulerit, cui eius-
 modi iubilum & interna præstantur gaudia.
 Arqui, ait Minister, deinceps ea omnia multo
 sunt afflictionibus, ijsq; duris valdè compen-
 sanda. Verum vbi tandem Ministri cruces ro-
 mitti cœperunt, Deoq; commodum visum fuit,
 eiusmodi iubili gratia illi reddida est, & pen-
 perpetua in illo perseverauit, siue domi, siue
 foris, siue inter homines, siue solus fuisset. Cre-
 bro ad mensam aut in balneis sedenti eadem
 præstita est gratia, non tamen eo modo qui for-
 ras erumperet, sed introrsus tenderet.

Vbi sit Deus.

CAPVT XVIII.

DEinde Virgo ita ait: Didici iam vtcumq;
 Pater, quid sit Deus: sed vbi sit, etiam scire
 ardeo. Audies id, inquit Minister
 Theolo-

Theologorum sententia est, non esse Deum in certo aliquo loco, sed vbiq̄ue & omnia in omnibus. Ijdem Doctores, quod te attendere velim, ex arte dialectica asseuerant, quandoque ad rei notitiam ex eius nomine perueniri. Porro Doct̄or quidam primum Dei nomen ipsum *Esse* appellat. Ad hanc ergo essentiam, eiusque puram ac nudam simplicitatem tuos aduerte oculos, ita vt missam facias hanc illamue substantiam, quæ in partes possit distrahi vel separari, solumque eam ipsetes essentiam in seipsa, quæ nihil admixtum habeat de non esse. Quicquid enim nihil est, negat id quod est. Sic etiam id quod est, negatio est illius quod non est. Quod adhuc fieri debet vel iam fuit, id in presentiarum non est. Porro essentia permixta, vel non esse agnoscere non potest, nisi omnimodæ essentia consideratione. Hæc essentia non est particularis huius aut illius creaturæ essentia: siquidem particularis vel diuisibilis essentia omnis extraneo quodam permixta est, quò possit aliud quippiam suscipere. Inde colligi potest, diuinam illam prorsusque anonymam substantiam in seipsa omnimodam esse essentiam, quæ particulares omnes essentias sua presentia conf. ruet. Quanta igitur humanæ rationis cæcitas est, non posse eam id experiri vel probare, sine quo tamen non potest vel cognoscere, vel perspicere. Dum oculus corporis serid intentus est ad varios cõtuendos colores, non obseruat vel attendit litem illam, per quam cætera quæ que conspicit, aut etiamli cernit eam, non tamen obseruat. Ita etiam oculus mentis nostræ, dum in hanc

aut

Primum Dei
nomē quod.

Essentia quæ
qualis.

Quantillus
intellectus
humanus.

aut illam substantiam vel rem intēditur, flo-
cipendit eam essentiam, quæ est supra omnia
purissimum ac simplicissimum ens, & cum
virtute ac beneficio cætera capere potest, id mi-
nime obseruat. Quamobrem sapiens ille Ari-
stoteles author est, oculum intelligentiæ no-
stræ ob suam imbecillitatem ita se habere erga
ens illud, quod in seipso clarissimum est, vt o-
culos noctuæ vel vespertilionis erga Solis mi-
cantes radios. Enimuerd particulares vel diuina
sæ substantiæ animum distrahunt, distent
& occæcant, vt non possit intendere in diuinâ
caliginem, quæ in seipsa est lucidissima clari-
tudo. Age iam internos intende obtutus, & si
potes, essentiam illam in eius nuda ac simplici
puritate contemplare. Vbi mox reipsa depre-
hendis non esse eam aliunde, & nec prius nec
posterius illi inesse, neque foris aut int^o vllam
ei mutabilitatem posse accidere, sed esse sim-
plicissimam substantiam, eandemq; ætuo sim-
plicissimam, præsentissimam, & perfectissimam, in
quam nullus cadat defectus, nulla alteratio,
sed semper vnice vnica, in simplici nuditate
permanere. Quæ veritas ita est certa & euidentis
rationi illuminatæ, vt diuersum cogitare ne-
queat: quandoquidem alia ex alijs consequi-
tur & confirmantur. Cum enim sit simplex illa
essentia, etiam necesse est primam esse, nec ali-
unde profectam, sed æternam esse. Cum autem
prima sit, & simplex & æterna, consequens si-
præsentissimam esse, summaque perfectione &
simplicitate constare, cui nihil adiungi, nihil
abiungi queat. Hæc quæ de simplici diuinitate
dicta sunt, si capere potes, non mediocriter in
incom-

incomprehensibilem occultæ diuinæ veritatis lucem introductam te senties. Istud ens purissimum ac simplicissimum, principalis causa efficiens est rerum omnium creatarum, suaque singulari præsentia quicquid ex tempore factum est, seu principium & finis omnium circumplectitur. Totum est intra omnia, totum extra omnia. Vnde Doctor quidam: Deus est, inquit, veluti circulus quidam, cuius centrum vbi que est, & circumferentia vel ambitus nusquam.

Ens purissimum causa rerum omnium creatarum

De Trinitate Dei.

CAPVT XIX.

His absolutis, Virgo ait: Benedictus Deus. Quantum capere potui, satis iam audiui, Quid sit Deus, & vbi sit Deus. Hoc adhuc explicandum superest, cum sit ita simplex, ut simul etiam trinus sit. Respondit Minister: Vnaqueque essentia quanto est in seipsa simplicior, tanto magis multiplex est efficacia virtutis ac operationis suæ. Quod nihil habet, dat nihil potest: quod multis abundat, potest largiri plurima. Iam ante dictum est de influente & redundante bono illo quod est Deus in seipso: cuius infinita ac superessentialis bonitas compellit eum, ut suam beatitudinem non sit habere solus, sed liberaliter eam & intra & extra sese communicet. Necessarium autem consequitur, summum bonum sublimissima ac propinquissima ratione sese diffundere: quod non posset, nisi in præsentissimum, intimum, substantiale, personale, naturale, quod à nullo possit cogi, nullius indigum, infinitum ac perfectum

Bonitas Dei infinita qui efficiat.